

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμίαν ἀρχήν.

Διαρκές.

Ἔνα. Μὴ χάνετε, γιὰ γυναικοδουλειὰς δὲν γράφω.

Δύο. Δεατιβὲς δὲν δέχομαι οὔτε μὲ ὑπογραφαίς, οὔτε μὲ πληρωμὴ.

Τρία. Ἀτομικὰ δὲν δέχομαι, καὶ ὅποιος σὰς κακόμαθε νὰ σὰς ξεκακομάθη.

Τέσσερα. Ἐγὼ μασαράς δὲν εἶμαι, γιὰ νὰ γράφω τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου τὰ ἀτομικὰ πάθη, καί,

Πέντε, στὰ μάτια σας, νὰ προσέχετε καλὰ νὰ μοῦ γράφετε πράματα ποῦ νὰ μπιροῦν νὰ ὀρελῆσουν τὴ κοινορία, ἀλλοίως σὰς ἔχω κατὰ συνέγεια. Καταλάβετε ;

Ἐφεραν

ἀπὸ τῆς Εὐρώπης τὰ ξεκουσμένα μέρη ἓνα μεγάλο κεφάλι, γιὰ νὰ μᾶς φτειάσῃ τῆς φυλακῆς, γιὰ τὸ φτειάσιμο τῶν ὁποίων, ὁ Τσιγκρὸς προσφέρει τετρακόσκις χιλιάδες. Καλὰ, ἀλλὰ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο τὸν πῆγαν νὰ σεργιανίσῃ τὰ κρατήρια τῆς ἀστυνομίας ; Τὸν πῆγαν εἰς τῆς φυλακῆς τῶν φυλακωμένων γιὰ χρέη ; Ἄς τὸν πᾶνε πρῶτα ἐκεῖ, νὰ ἴδῃ καὶ νὰ φριξῇ, καὶ νὰ πῆ, ἂν ἤμαστε ἄνθρωποι πολιτισμένοι, ἢ ἄγριοι τῆς Ἀουστραλίας. Βελτίωσι λένε φυλακῶν, ἐνῶ μᾶς πεθαίνουν στὰ κρατητήρια. Ἡ καλλίτερα βελτίωσι τῶν φυλακῶν, ἐγὼ θαρρῶ πῶς εἶνε, νὰ βάνωμε φυλακὴ ὀλουούς αὐτοῦς τοὺς θεομπάχτας ποῦ μᾶς κυβερνᾶνε. Χρηάζεστε νὰ γίνῃ καὶ στὸ ρωμαϊκὸ μὴ γαλλικὴ ἐπανάστασις, γιὰ νὰ ξεκαθοριστῇ ἡ ἴρα ἀπὸ τὸ σιτάρι.

Ἡ βλογιά.

θὰ μᾶς ρημάξῃ πλέον ὄλους. Κάμμία ἐλπίδα σωτηρίας δὲν ὑπάρχει, παρὰ ἀπὸ τὸ Θεό.

Ἀκούσατε, στὴ πίστη σας, καὶ φριξέτε, μὲ τῆς ἀνοησίας τῆς κυβερνήσεως καὶ ἄλλων. Βρεθῆκαν μερικοὶ πολῖταις καὶ μᾶς φέραν μπόλι καθαρὸ καὶ γνήσιο. Ἄντις ἡ κυβερνήσεως νὰ τοὺς διακυβύνη καὶ νὰ τοὺς πῆ μπραβο καὶ τοὺς δώσῃ καὶ ἓνα παράσημο, γιὰτὶ ἐφρόντισαν γιὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, ἀπενάντια τοὺς ἔβανε τελώνειο στὰ κάθε μπόλι βαρὺ, ὥστες νὰ μὴ μπιροῦν νὰ τὸ πουλήσουν φτεινὰ καὶ οἰκονομηθοῦνε καὶ οἱ φτωχοί, εἶνε σὰν νὰ λέμε, ὅτις τοὺς λένε ; — Μασκαράδες, δὲν θέλωμε νὰ φέρετε μπόλι, γιὰτὶ θέλωμε νὰ ρημάξῃ ἡ Ἑλλάδα.

Ἄλλαις κυβερνήσεσι σὲ τέτοιαις δυστυχημέναις περιστά-

σεσι, κάνουν, ὅτις μπορέσουνε πρὸς σωτηρία τῆς ἀνθρωπότης, ἡμεῖς κάνομε ὅτις μπορέσομε πρὸς καταστροφῆς καὶ ξεκληρισμὸ αὐτῆς. Ἄν ἤχμα ἀνθρώπους ποῦ νὰ μᾶς πονοῦν, ἔπρεπε τὸ κυβέρνησῃ ἀμέσως ; νὰ κάνῃ νόμο καὶ νὰ πῆ ; Νὰ δοθοῦνε 10—20 χιλιάδες δραχμαίς νὰ ἀγοραστῇ μπόλι καθαρὸ καὶ γνήσιο, καὶ νὰ μπιλιαστῇ ὁ λαὸς ὅλος τῆς δωρεᾶς. Ὑποθέτετε, πῶς ἀπ' αὐτὴ τὴ θεοκατάρατη βλογιά ποῦ μᾶς δαίρνει, ὅτις κοντὰ σὲ σένα καὶ σὲ μένα — ἔξω ἀπὸ τ' αὐτὰ ποῦ μᾶς ἀκοῦνε, — πεθένουν καὶ τριάντα σαράντα βιομήχανοι τοχαί, τροπέζιταις καὶ μεγαλεμποροί, οἱ ὅποιοι πληρώνουν φόρο ἐπιτηδεύμα 500 καὶ 1000 δραχμαίς τὸ χρόνο. Ἀπὸ τὴν πεθαμὸ αὐτοῦνε τί χάνει τὸ κυβέρνησῃ ; Εἴκοσι, τριάντα τῆς χιλιάδες τὸ χρόνο, καὶ τῆς χάνει ὄχι γιὰ ἓνα χρόνο, ἀλλὰ γιὰ πάντα.

Ὅστες, ἂν ξόδευε τὸ κυβέρνησῃ 10 20 χιλιάδες δραχμαίς γιὰ νὰ φέρῃ γνήσιο μπόλι, καὶ μᾶς ἔσωζε, ἡμεῖς ποῦ θὰ σωνομάστατε, θὰ τὰ πληρώνωμε διὰ βίου ζωῆς χιλιάκις φοραῖς πιὸ περισσότερα. Ἀλλὰ ποῦ κεφάλι. Νὰ δίνουν ρουσρέτια στὸν τάδε καὶ στὸν δεῖνα κηφήνα, ξέρουνε, γιὰ νὰ σώσουν τὸν λαὸ, ποῦ τοὺς ταίξει, δὲν ξέρουνε. Ἄ, μωρὲ μπόγια τῶν σκυλιῶν, δὲν κυνηγᾶς καλλίτερος αὐτοῦνε καὶ νὰ σοῦ πληρώνωμε, ὄχι μὴ δραμὴ τὸ κεφάλι, ἀλλὰ μὴ λίρα, ἓνα πεντακισάχρο.

Ἄλλο.

Ὁ κύριος Ἐρυθρὸς Στραβὸς, στραβώθηκε πράγματις καὶ δὲν βλέπει νὰ κάνῃ ἓνα καλὸ καὶ στὸν τόπο ποῦ ἔμασε τοὺς παράδες. Επερίλισε ἓνα ποταμὸς κάτω στὴν Ἀουστρια, ἔγινε ἓνας σεισμὸς κάτω στὴν διόλου τὸ κῶλο, βῆρα παράδες, νὰ κάνουνε στοὺς ξένους συνδρομῆς καὶ ἀκουστῇ τὸ ὄνομα τοὺς καὶ ἀρπάξουν καὶ κἀνένα τενεκεδένιο ἢ ἀπὸ πάφιλα παρῶσημο, τόρα ποῦ μᾶς θερίζει ἡ βλογιά, δὲν ἐσυλλογιστήκανε ν' ἀνοίξουν τὰ στραβά τους καὶ νὰ ποῦν : — Βρε ἡ Ἑλλάδα χάνεται, τί τῆς φυλάξῃ τῆς τερακόσκις χιλιάδες ποῦ ἔχομε τεπόζητο ; Βγάνε σαράντα χιλιάδες, πάρε μπόλι, γέμισε ὅλη τὴν Ἑλλάδα, βγάνε ἄλλαις ἓκατὸ χιλιάδες, μοίρασε στῆς φτωχειαίς οἰκογένειασις ποῦ τοὺς πῆρε ὁ Θεὸς τὸν πρυστάτη.

Βρε μασκαράδες, αὐτῆς τῆς τερακόσκις χιλιάδες ποῦ ἔχετε μάσει ποιὸς σὰς τῆς ἔδωκε ; Ἡμεῖς καὶ μεῖς. Γιατὶ λοιπὸν τόρα δὲν μᾶς βοηθάτε ; Ἐκεῖνες τῆς καρότασις τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ποῦ τῆς ἔχετε καὶ τῆς τρώει ὁ ἥλιος καὶ ἡ βροχιά καὶ σπυρίζουν γιὰ μπανὰ, γιὰτὶ μωρὲ δὲν τῆς βγάξετε καὶ νὰ τῆς μοιράσετε σὲ κάθε μὴ συνοικίαν νὰ πηγαῖνουν νὰ πέρ-

νουν τούς ζωντανούς και πεθαμένους βλογιασμένους, μόνο έχετε έκείνο τὸ πρῆμιόν τοῦ Χάρου, τὴ καρδοτοσακισμένη καρτόσα, καὶ πλερώνετε 500 δραχμαῖς τὸ μῆνα, καὶ ὡς ποῦ νὰ πάη νὰ παραλάβη τὸν ἕνα πεθαμένον, καταντᾷ νὰ βρωμήσῃ ὁ ἄλλος ;

Θὰ προφρακιστῆς πῶς δὲν ἔχετε ἄλλογα ζῶα ; Ζῶα εἶστε σεῖς. Νὰ, ἀνοίξετε τὰ γκαθὰ σας καὶ ἀγοράσετε τοῦ δημοσίου ποῦ τὰ πουλοῦνε στὴ δημοπρασία γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί, ἀκόμη δὲ ἂν θέλετε, ἔχετε τὸ δικαίωμα καὶ νὰ τὰ γυρέψετε τῆς δωρεᾶς. Ὅσο γιὰ τ' ἄμῃξά ποῦ θὰ μελυνθοῦνε, κάψετε τα ὕστερη.

Καὶ ποιῖς, κύριοι μου εἶνε πρόεδρος τοῦ Κόκκινου Στραβοῦ ; Ὁ κύρ Τρικουπῆς μας, ὁ πελυθῦλλητος. Ἄγαπᾷτε τον λοιπόν.

Μέσ' τὰ μούτρα κι' ἀποπλέρια.

Ὁ Λάττας

περνούσε προχθὲς ἀπὸ ἕνα στενοσόκακο καὶ ἄκουσε μιὰ γυναίκα ὡσπερ ἔγκυος νὰ φωνάζη, ἔλεεῖστέ με, χριστιανοί, καὶ εἶμαι βλογιασμένη.— Τί νὰ σοῦ κάνω, λέει ὁ Λάττας, γυναίκα ποῦ εἶσαι στὰ ψηλά. Φτάνω νὰ σοῦ κάνω τίποτα ; Καὶ βγάζει δυὸ πεντάριχα χαρτιά, τὰ κολλᾷ στὴν ἄκρη τοῦ ραβδιοῦ του καὶ τῆς τὰ πασάρει ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Λάττα, μολονότις δὲν ἔχω πολλὴ ὑπόληψις στὸ ἄτομο τοῦ ἔκουτοῦ σου, καὶ νὰ μὲ συμπαθᾷς, αὐτὴ τῆ φορὰ σὲ παινεύω μαζὺ μὲ ὅλο τὸ κόσμο. Ἄν ὅλοι ἐμιμούντανε τὸ ἀγαθοεργὸ παραδειγμα σου, θὰ ἦτανε εὐλογητοὶ ἀπὸ θεοὺς καὶ ἄνθρωπους. — Ἐέχασα, εἶπα ἀπὸ θεοὺς, σὰν νὰ ἤμουναι εἰδολόλατρος. Ἄς ἦνε δὲν μπεραῖζει, ἄλλη φορὰ δὲν ξεπέφτω σὲ τέτοιο γλωσσικὸ ἀμάρτημα τοῦ λαθους.

Τὸν ἐπίσκοπο

τῆς Λάρισσας νὰ τὸν ἔχετε σὲ ὑπόληψις. Εἶνε ἄνθρωπος ἀγαθοκακομωτοποιός. Ὅστις δραχμαῖς πέρνει ἀπὸ τὰ λείψανα ποῦ τὸν προσκαλοῦν νὰ εὐλογῆσῃ, τὰ μοιράζει στοὺς φτωχοὺς. Εὐλογημένο νὰ ἦνε τὸ χέρι σου, δέσποτρε, καὶ νὰ σώσῃ νὰ βλογῆσῃ καὶ μένα ὄντας πεθάνω.

Καὶ ἐγὼ φτωχὸς εἶμαι, δὲν μοῦ στέλνεις καμμιά λαμπροδούλα νὰ τὴν ἀναθῶ τὸ βράδυ, ὄντας σηκώνομαι καὶ γράφω

ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

3 Η ΖΗΛΙΑΡΑ

Γ.

Μᾶς βγήκαν ξυνὰ τὰ παιχνίδια.

Τὸ γεροντοκόριτσο μὲ τὴ παντούφλα ποῦ τῆς εἶχα βγάλει, μὲ στρώμαζε σὲ μιὰ γωνιά τοῦ τοίχου καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ κοπανᾷ σ' ἀλήθεια τὰ χέρια.

Στὴν ἀρχὴς τὴν ὑπόφερα, μὰ ὅτες καὶ ἄρχισαν νὰ μοῦ τσούζουν, ἀγριέψα κ' ἐγὼ :

— Ἄμ, στάσου τῆ, εἶπα, νὰ σοῦ δείξω γὼ πῶς βαροῦνε, ὄχι ἔτσι.

Τῆς βίχνομαι καὶ τὴν ἀγκαλιάζω ἀπ' τὴ μέση. Μοῦ δίνει στὸ μπράτσο κεινὴ μιὰ δαγκονιά δυνατὴ, τὴ φιλῶ ἐγὼ, κατὰ λαθος, σὴ μύτη, μὲ τραβᾷ ἀπὸ τὰ μαλλιά, ἕνα χούφιασμα ἐγὼ στὸ στήθος, μιὰ σπρωξὰ ἐκείνη, ξεγλυστρῶ, πέρνω σβῆρα τὸ στρογγυλὸ τραπέζι τῆς μέσης, πετάγονται τὰ κορίτσα νὰ δούν μὴ τύχη καὶ κἀνάμε καμμιά ζημιά.

Τὸ γεροντοκόριτσο ἦτανε φτωχὸ ἀπὸ τὸ θυμὸ τῆς, ἐφ' ἢ ἄλλαις τὴν ἐβλεπαν καὶ γελοῦσαν, καὶ ὅσο γελοῦσαν ἐκείναις, τόσα φούσκωνε αὐτὴ. Ἄμα ποῦ σηκώθηκα ἐγὼ, γιὰτὶ εἶχα πέσει κάτω, τῆς λέω :

— Σ' ἄρρεσε ; Ἄν σ' ἄρρεσε, ξανακαλεῖομαι ;

— Παληάνθρωπε, δὲν ντρέπεσαι. Ἀνόητε !

νὰ μὴ καίω τὸ πετρέλαιον, ποῦ μοῦ τὸ γυρεύει ἀκριβὰ ὁ παντοπώλης τῆς γειτονιᾶς μου κύρ Γιωργανῆς. Ἄλλὰ ἂν θὰ κάνης τὸ ψυχικὸ, νὰ τὸ κάνης σωστὸ, δὲν θέλω νὰ μοῦ στείλῃς ἀπὸ κείνες τῆς λαμπάδες ποῦ κάνουν οἱ κύρ λαμπαδοφτεῖσταις τῆς Ἀθήνας, καὶ ἔχουν μιὰ ὀκτὰ ζύγκι μέτα καὶ μισὴ ρεταίνα, γιὰτὶ ἂν λαιρώσω τὴ βέστα μου, πῆρε ὁ διάλος καὶ σήκωσε ὅλους τούς λαμπαδοφτεῖσταις τῆς Ἀθήνας, καὶ πρῶτα ἀπὸ ὅλους ἐκεῖνο τὸ χοντρὸ τὸν φίλο μου, ποῦ εἶνε καὶ στὰ κεράδικα. Νὰ μοῦ στείλῃς κακόμοιρε, καὶ σὺ τὴ Λαμπρὴ μιὰ λαμπαδοφτεῖσταις χρυσὴ γιὰ τὸ γάτο μου, γιὰτὶ θὰ σὲ κκοουστῆσω.

Κλέφτης ἄπειστος

καθάριος νοικοκύρης. Τὰ προπροχθὲς ἐγδύσανε ἕνα σπίτι μέρα μεσημέρι κεῖ κοντὰ στὰ πλῆγὰ λουτρὰ τοῦ Δαμασκηνοῦ — ἄφησε κι' αὐτὸς ὄνομα μὲ τὰ λουτρὰ του—καὶ πήσανε ὄχι μόνο ὅλα τὰ βύρα τοῦ σπιτιοῦ, ἀλλὰ ὡς κι' αὐτὸ τ' ἄγκειδ, μὲ συμπάθειο, καὶ κἀνεις χαμπέρι δὲν τὸ πήρε. Καλὰ αὐτὸ, θὰ πῆτε, ὅτις ἦτανε στὴ ἄκρη τῆς πολιτείας, ἂμ στῆς 29 τοῦ μῆνα ποῦ μᾶς πέρασε, πῶς σὰς φαίνεται νὰ γδύσουνε τὸ μαγαζὶ τοῦ Σχιούλμαν ποῦ εἶνε δίπλα στὴ Τραπεζα ; Ἐκεῖ μέδαια καὶ κλήτορας θὰ ὑπάρχει καὶ ὁ σκοπὸς τῆς Τράπεζας θὰ φίλας, καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ σταθμοῦ τῶν πυρσοβεστώνε. Πῶς λοιπὸν ἀπὸ μέσα ἀπὸ ἐξῆ μάτια ἔκκαναν τὴ δουλειά τους οἱ κύριοι νυχτερινοὶ βιομήχανοι ; Αὐτὸ εἶνε νοῖσμα χειρότερο ἀπὸ κείνο ποῦ συμφωνεῖ ὁ Χριστὸς ; μὲ τὸ διάλο.

Κύριε Μεγαλειότατε Βασιλέα μας, δὲν ἔχεις ἀσφάλεια, νὰ διπλασιάζης τὴ φρουρὰ, ὥστε ἕνα ποῦ κοιμάται ὁ ἕνας φρουρὸς νὰ ἦναι ζυπνὸς ὁ ἄλλος, ἄλλωθις, ὄχι μόνο ὅλα τὰ πράσμημά σου θὰ σοῦ τὰ κλέψουν σὰν καὶ ἐκεῖνο τοῦ Σουλτάνου, ἀλλὰ θαρρῶ καὶ σένα τὸν ἴδιο.

Πρέπει νὰ γίνῃ κἀθαρὸς τῆς Ἀστρονομίας, ἄλλωθις νὰ γίνουνε οἱ πολίταις, ἀλλὰ τοῦρακ πασθάντιδες, νὰ φυλάνε τὰ σπίτια τους. Ὅλοι ἢ κλεφτουργιά τῆς Ἀλεξάνδρας, τῆς Σμύρνης καὶ τῆς Πόλης μαζεύτηκαν σὴν Ἀθήνα, ὁ δὲ κύρ Διευθυντῆς ἀγρὸν ἀγόρασε, καὶ τὸν σπέρνει στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Σφαιρας, ἀντίς νὰ ἐβῆ καὶ μὲ πᾶσι ἐμένα καὶ τοῦτον καὶ τὸν ἄλλο ἀπὸ τὸ γικκᾷ, καὶ μᾶς πῆη. — Ἐλάτε δῶ σεῖς, κύριοι, τί δουλειὰ κάνετε ; Καὶ ἕνα ἀνακαλυψῆ, ὅτις ἐγὼ δὲν κάνω καμμιά δουλειά, μολονότις κᾷτι κάνω, νὰ μοῦ δῶ-

— Ναι, τόρα μ' αὐτὰ ποῦ μοῦ λὲς, μὲ πήρε ἡ ντροπὴ καταμουτσοῦνα.

— Ἐέρω γὼ, τί θέλεις σὺ, νὰ βάνω τὸν ἀδερφὸ μου νὰ σοῦ δείξῃ. Γαϊδοῦρι, ἀλήθειαι κι' ἀπαλήθειαι.

— Μπᾶ, θύμωσες μὲ τὰ σωστά σου, κρέμα τότες ποῦ δὲν εἴδερα νὰ σοῦ κάνω χειρότερα.

— Ἐτσι ντὲ, φροθῆτες, πετάχτηκα καὶ εἶπε ἡ Δανάη.

— Σὺ, τῆς ἀπάντησε ἡ γεροντοκόρη, νὰ κυττάξῃς τὸν ὑπομῶσιον μὲ τὸ Γαριβαλδινὸ κπέλλο. Ἐχρηεῖς καὶ σὲ μοιᾶζουνε ὅλαις.

— Ἐγὼ ὅτις κι' ἂν κάνω χαμπὲ στὸ κεφάλι μου δὲν θὰ σὲ βάνω, οὔτε ζεταστή, καὶ νὰ τῆρας τὰ μούτρα σου ποῦ ζῆρωσαν ἀπ' τὰ χρονάκια σου.

Ἄσο κι' ἂν παρακαλῆς, δὲν σὲ θέλει πλιὸ κἀνεις.

— Ἐγὼ ὅτι ὄρα κι' ἂν θελήσω παντρεύομαι, γιὰτὶ καὶ τὴ μορφή μου ἔχω διπλὴ, καὶ δραχμοῦλες σὴ κασέλα, καὶ ἄς ἦναι καλὰ καὶ ἢ ἀρεταῖς μου.

— Μάτια μου χωνήματα, ἂμ ἄφησε, κακῆμένη νὰ σὲ παινεῖ καμμιά ἄλλη. Καὶ τί ἔχεις καὶ μᾶς παινεύεσαι ;

Ἐνα πάπλωμα γερὸ Καὶ σεντόνι μαλλιάρῳ.

Δὲν πᾶς νὰ γρηφῆς φραγκο-κλογρηγᾷ, καὶ νὰ ψέλνῃς τὸ ντόμινο μπκαμπισο ; Ἄμ, κκατακκομοῖρα, σὺ καὶ νὰ παν-

ση τὸ κόκκινον πασκαπόρι, καὶ ἕνα ποῦ ἀνακαλυρθῆ ἡ μεγαλειότης μου, ὅτι δὲν κάνω καμμιά δουλειά, ὅπως καὶ ἐδὲν κάνω, — γιὰτὶ λέει ἐκεῖνο τὸ μεγάλο λόγιο — Ὁ Βασιλεὺς βασιλεύει καὶ δὲν κυβερνᾷ. Τότες νὰ μοῦ κάνῃ καὶ τῆς μεγαλειότης μου τὴ πρακτῆρησις, ὅτι δὲν πρέπει μόνο νὰ βασιλεύω, ἀλλὰ καὶ νὰ κυβερνᾷ. Ἄν ἦναι μόνο, γιὰ βασιλεύω, ἐγὼ μπορῶ νὰ βασιλέψω σ' ὅλα τὰ βασίλεια τοῦ κόσμου, γιὰτὶ τὸ βασιλεύειν, δὲν εἶναι δουλειά.

Πάλι προχθὲς

μοῦ κατέβηκε ἡ μεγάλη ιδέα νὰ περάσω ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς Ἀφροδίτης, γιὰ ν' ἀνακαλύψω ποιὰς ἦτανε κείνες, ποῦ μοῦ φώναζαν, βάρδα, κύριε, νὰ μὴ σὲ πλάκωσῃ τὸ κρεμισμένο σπίτι. Καὶ εἶδα, ἀντίς νὰ δῶ τὰ μαῦρα μάτια ποῦ ἤθελα, κᾷτι κρεμισμένα, σωρασοῦρβαλα σπίτι' ἀπὸ ποῦ νὰ πάω ; Νὰ γυρίσω πίσω ; Φοβόμουναι. Νὰ πάω μπρῶς ; Φοβόμουναι. Γιὰ τὰ πίσω, ἢ τὰ μπρῶς, σὰ δῶ βαθειά, σὰ κεῖ βαθειά, ποῦ νὰ πέσω νὰ πνιγῶ. Τὸ βάζω στὰ πόδια. Μὲ πέρνουν μυροῦδιὰ τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς, καὶ φώναζαν, αἱ, αἱ, ἕνας τρελός. Τρελὸς ἐγὼ δὲν εἶμουναι, ἀλλὰ κύτταζα γιὰ τῆς σωτηρίας τῆς ζωῆς μου. βγαίνω σὲ κακὸ χάλι στὸ δρόμο τῶν Στυλῶνε . . .

Κερουοῦ. Τὸ σπῆτι τοῦ Σταματογιάννη γαρμενίζοτανε, ἐκεῖνο τὸ χαλάμαντρο ποῦ σὰς ἔγραφα καὶ τῆς προἄλλαις. Καὶ ἂν ἤμουναι, παρακκλῶ σας ἀπὸ κάτω καὶ μὲ πλάκωνε, ποιὸς θὰ σὰς εὐγάζε τὸν Παληάνθρωπο ; Δὲν θὰ ἔχα. ἢ Βενετιὰ βελῶνη ; Θὰ μοῦ πῆτε, καὶ οἱ μηχανικοὶ τῆς πόλις, τί κάνουν, ὡς καθῶς καὶ ὁ φίλος μου Σακκιστῆρης. Αὐτοὶ, κυττάζουνε παινοῦ νὰ φᾶν τὰ πλεῖστερα, κ' ἄς σκοτώνεται ὁ κόσμος.

Ὁ λόγος ἀπάνω στὸ λόγο

φέρνει τὸ λόγο. Ὁ λόγος εἶνε καὶ γιὰ τὴ πλατέα τῆς Μητροπόλις, ποῦ ἀπὸ ἐχάλασε ὁ Διευθυντῆς τὰ σπίτια τῶν ἀνθρώπων, καὶ εὐγανε τῆς φτωχῆς φμιλιαις στὸ δρόμο, μῶλον τοῦτοισ, δὲν ἐφρόντισε καὶ νὰ τῆς ἀποζημιώσῃ.

Ναι, δὲν τὸ ἀνοούμκατε, ἔπρεπε τῆς Μητροπόλις ἢ πλατέα νὰ φρειαστῆ, ἀλλ' ὄχι πάλι μὲ ἕνα τέτοιο ἀθαίρετο τρόπο νὰ ρημάξουν ἢ οἰκογένειαις, καὶ νὰ ριχτοῦν στὸ δρόμο. Κρέμινισες τὰ σπίτια, κύρ Διευθυντῆς, πλέρωσε κιόλας, νὰ σοῦ

τρεῦσοῦνα καὶ νὰ ἔκανε, ὁ λόγος τὸ φέρνει, παιδιὰ, δὲν θὰ ἦγες βυζὰ νὰ τὰ βυζάζῃς.

— Ὅχι, φώναζα γὼ, σ' αὐτὸ ἀπάνω ἔχεις ἄδικο. Ἐχει καὶ παραέχει. Ἐμένα νὰ ρωτᾷτε.

— Χὰ, χὰ, χὰ, βάναν τὰ γέλοια ὄλαις ἢ ἄλλαις.

Τὸ γεροντοκόριτσο πήγε νὰ κρεπάρη, τῆς ἐρχότανε νὰ τῆς πνιξῇ ὄλαις, τότες τῆς ἔστρωσε ὄλαις στὸ βρυσίδι καὶ τῆς ἔλεγε :

— Στάθητε, φακλάνες, νὰ σὰ; στολίσω τῆς κάθε μίας σας τὰ σκαλιανά σας. Μωρὴ κυρία Δανάη, τῆς ξυλιαῖς ποῦφαγες ἀπὸ τὸ μπκατέρα σου, ὅταν σοῦ τσάκωσε τὰ ραβκακῆια τοῦ γαριβαλδινοῦ σου, τῆς ξέχασες ; Σὺ δὲ πάλι, κυρία κυρὰ Φιρίτσα, ποῦ μᾶς κἀνεις τὴν ἀγία, δὲν θυμάσαι, ἐκείνονε ποῦ ἐμπᾶζε καὶ εὐγάζε ἡ μάνα σου, καὶ τὸν καμαρόνατε γιὰ χαμπρὸ, ποῦ σὲ γλέντησε καλὰ καλὰ, καὶ ὕστερα σὰς ἄφησε τὴν κοτσιλιά του κ' ἔφυγε ; Ἄμ, ἐσὺ Ἀντρομάχη, ποῦ φαίνεσαι κι' ἀπὸ τὸνομά σου τί κομμάτι εἶσαι, τὰ ξέχασες ἐκεῖνα τὰ ρεζιλίδια ποῦ σὺβανε ὁ ἀδερφός μου, ποῦ σὺπερνε τὰ ραβκακῆια καὶ τᾷδεινε στὸ Πανεπιστήμιο στοὺς συμπονηταῖς του καὶ ξεκαρδιζότανε στὰ γέλοια, ποῦ θέλουν τὰ ζεσαιτωμένα μούτρα σας νὰ γελᾶσουν μεταμᾶνα ; Ἐγὼ τῶχω τὸ κούτελο παστρικό, καὶ νὰ φτύση κἀνεις ἀπάνω δὲν κυλλᾷ. Γιὰ τὸ ξένο κορίτσι δὲν λέο τίποτα, γιὰτὶ πρώτη φορὰ τὸ βλέπω.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, ἀπάντησε ἡ Ἀνδρομάχη νὰ συμμαζέψῃς λίγο τὴ γλωσσά σου, γλωσσού, νὰ μὴ σοῦ τὴ κόψομε μὲ τὸ ψαλλίδι τοῦ λυχναριοῦ. Ἀτσιγᾶνα. Δοντοῦ, στραβομούτα,

στεῖλω ὄχι πλεόν ἐψίμο, ἀλλὰ πινάκιο, μὲ μαῦρα γράμμικτα τῶν κεφαλαῖω, καὶ νὰ λῆ ἀπάνω ;

Ἐῦγε τοῦ κύρ Κοσονάχο ποῦ δὲν κἀνεις γιὰ Διευθυντῆς.

Ὁ Κοκοράδας,

φантаσθῆτε ποῦ κατάντησα. Νὰ μαγαρίσω καὶ τὸ φύλλο μου μὲ τὸ ὄνομά του, αὐτὸς ποῦ ἦτανε χριστιανὸς παπᾶς καὶ ἔκοψε τὰ γένεια του, αὐτὸς ποῦ σκότωσε τὴν γυναῖκά του καὶ ἔγινε ἀπὸ παπᾶς τοῦρακ καὶ ἔγινε χριστιανὸς πάλι, καὶ ἦρθε, ποῦ ; Μέσα στὴ μέση τῆς Ἀθήνας, νὰ κἀνῃ τί ; Τὸ δημοσιγράφο. Καὶ διάδωκε τί ; Ὅτις εἶνε τίμιος ἄνθρωπος. Καὶ εὐγανε τὸν Σιρία, καὶ τόρα τὸν Καλλιγούλη.

Καὶ διαδίνει τι ; Ὅτις ἐγὼ τὸν βγάζω τὸν Καλλιγούλη = Καλλιγᾶ. Δὲν ἀξίζει νὰ γίνεταί λόγος γιὰ τέτοια ἄθλια ἄτομα, ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ καὶ νὰ μεταχειρίζωνται οἱ ἄλλοι τὸ ὄνομά μου, γιὰ νὰ κερδοσκοπιζοῦν. Ἀπὸ ἀνήθικο ἄνθρωπο, τὴ ἠθικὴ περιμένεις. Αὐτὸς εἶνε πουλημένο κρέας. Ἐγὼ ζῶ τραταδόχο χρόνια στὴν Ἀθήνα, καὶ ὅποιος κερταῖς ἔχει νὰ μοῦ πῆ πῶς εἶμαι ἀνήθικος, ἄς βγῆ μὲ τὴν ὑπογραφή του, νὰ τὸ δημοσιέψω στὴν ἴδικ πατσοβούρα μου καὶ νὰ τοῦ γυρέψω καὶ παρτιν μουσὲ κοζάκι.

Σηκτῆρ μασκαράδες, ἀνοσιβηρηκοῖ, ποῦ ἔρχεστε μέσα στὴ μέση τῆς Ἀθήνας νὰ μᾶς περάσετε τὸν ἀτθέστη γιὰ κκαμππαγιά, ἐνῶ εἶσατε ἄξιοι γιὰ κρέμασμα καὶ γιὰ παλούκωμα, ὡς σωστοὶ καὶ ἀληθινοὶ παλικαρώποιοι. Πᾶει κι' αὐτὸ ποῦ μαγαρίσα τὸν Παληάνθρωπο.

Δὲν βέχινεις

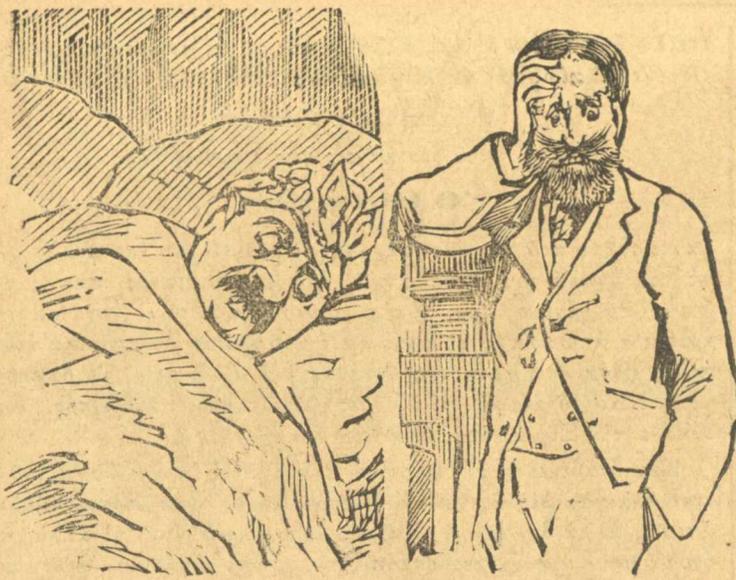
κύρ Διευθυντῆς τῆς Ἀστρονομίας καὶ ἕνα μάτι στὸ ἄρτοπωλεῖο τῆς Ἀττικῆς νὰ δῆς πόσα δραχμια ζυγίζει ἢ ὀκτὰ τοῦ ψωμιοῦ. Μὴ μᾶς ὁμως κᾷριο, γιὰτὶ θὰ τὸ ἔχη σωστὸ, γιὰ τὸ φόβο σου, ἄφησε νὰ περῖσουν κᾷμποσαις μέρκαις. κι' ἀπὲ σὲ εἰδοποιῶ ἐγὼ κρυφὰ πότε θὰ τὰ βρῆς ζύγκια, γιὰτὶ δὲν θέλει μεγάλη φιλοσοφία, ὅτις ἀπὸ σήμερες, γιὰ τὰ μάτια θὰ τὰ βγάζῃ γιὰ κᾷμποσαις μέρκαις σωστά. Θέλεις νὰ σοῦ στέλνω καὶ κᾷτι εἰδήσεις κρυφαῖς ; Πές μου, καὶ εἶμαι πρόθυμος. Ἐμένα ἔπρεπε, φιλικράκο νὰ μὲ ἔκανε ὑπαστυόνου, νὰ σοῦ φέρνω τοῦ κόσμου τῆς εἰδήσαις.

πασαλειμένη, ντεγκλορῶ, ποῦ θίλεις νὰ φαίνεσαι μικροῦλα καὶ ἀνακατεῦσαι μὲ τὰ κορίτσα. Δὲν πᾶς στὸ κατῆρφη νὰ δῆς καὶ νὰ μετρήσῃς πόσαις σούρραις ἔχουν τὰ μογιαντισμένα καὶ ἀσβεστωμένα μάγουλά σου, ποῦ ἔχεις καὶ μούτρα νὰ ὑβρίζῃς, ἀγλάσιμα τῆς ἀσχημιάς, ποῦ πρέπει νὰ σὲ πᾶρουνε καὶ νὰ σὲ κἀνουν σκιαχτρα, γιὰ νὰ φοβερίζουν τὰ παιδιὰ τὰ βυζανιάρικα.

— Στάσου, ἐπρόστασε καὶ ἡ Δανάη, σὺ δὲν ξέρεις νὰ τῆς τὰ πῆς καλὰ, ἐγὼ νὰ τῆς τ' ἀποσώσω. Βρὲ κυρία μαντᾶμ σιορίνα, μὲ τὰ βαμένα μαλλιά, ποῦ εἶνε ἢ κοτσιδες τους σὰν ποτικουοσαῖς, δὲν μᾶς λὲς ἢ φάτσα σου αὐτὴ σὰν πόσα νὰ ἔχη τραθημένα, ἀπὸ τοὺς διάφορους ; ἔραστᾶς, ὅσοι πέρασαν ἀπὸ τὰ καλαμένα χροάκια σου, μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ βοικτότανε κἀνεις νὰ τὸν τσουβαλιχῆς, καὶ σὲ κορῖδευαν ; Ἡ ξέχασες τὰ τραγοῦδια πῦ σοῦβγχανν κᾷτι τσοβεντοῦ, ποῦ ἤθελες νὰ τὰ κορτατζᾶρης, καὶ σὲ περιφρονοῦσαν γιὰ τὴν μορφαδα σου τὴ μπετοδλίτικα.

Καλισπέρα σου κυρὰ μου, καὶ φανῆρι δὲν βρατῶ, ὁ πατέρας μου μὲ διόχνει, ποῦ νὰ πᾶ νὰ κοιμηθῶ ; Ἐχεις δυὸ μάτια σὰν ἀγὰ καὶ . . . σὰ βαρέλια, κι' ὅποιος γυρίσει καὶ σὲ δαῖ, ξερένετ' πᾶ τὰ γέλοια. Ἡθέλαμε τὰ δόντια σου, νὰ ἤχαμε γιὰ τσάπαις, καὶ καλῆστραις τὰ αὐτάκια σου, νὰ κολυποῦνε πάπαις.

— Ἄ ἦθε καὶ ἄραδα μου, εἶπε ἡ Φιρίτσα, τόση ὄρα σὰς ἔφρησα ὅλο σεῖς νὰ μιλάτε, σταθῆτε νὰ τὴν τραγοῦδῆσω καὶ γὼ λιγάκι, γιὰ νὰ μὴ εὐγῆ παραπονεμένη.

Ὁ Τριούπις μας κοιμάται
καὶ τοὺς φόρους συλλογᾶται

Ὅταν τὴν συλλογᾶσαι;
Πῶς δὲ μαρτυρῶν δὲν θάσαι;

Μὲ προσκίλοῦνε

νὰ γράψω ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ ποὺ φθείρουνε τὰ χτήματα τῶν νοικοκυραίων τὰ ἐξοχικὰ, καὶ ποιοὶ οἱ μαχαιροβγάλτιδες. Ἀπλούστατα. Ἀσιντέστε στὴν Ἀἵ Τριάδα τοῦ Τρίμη, καὶ εἶχτε ἓνα μάτι δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπάνω κάτω, νὰ δῆτε τὰ παλληκαροκοπέλια τί φτειάνουνε. Μὰ νὰ ρωτήσετε τοὺς νοικοκυρέους καὶ νὰ σᾶς ποῦν τὴ μπάσα ἀλήθεια. Ὁ ἀγροτικὸς ὑπαστυόνος καὶ ὁ βοηθὸς αὐτουνοῦ, μπορεῖ νὰ ἴσαστε τί, μιοι, ὅπως καὶ εἴστε, ἀλλὰ τὸ μάτι σας δὲν μπορεῖ νὰ φτάσῃ καὶ παντοῦ. Ἐγὼ δὲν κατηγοροῦμαι σᾶς, ἀλλὰ τὰ ὄργανά σας, τὰ ὅποια σᾶς ἐξαπατοῦν. Τί φταίετε σεις;

Ἐνέργεια, νὰ ἔχετε ὅλη τὴν ἀγάπης τοῦ λαοῦ, καὶ νὰ σᾶς βλέπουν καὶ νὰ σᾶς διπλοχαιρετοῦν, καὶ νὰ σᾶς λέν, ἐφέντημ ἀμάν.

Πάω στὸ Παντοπωλεῖο

τῶν Κουζιδῶν καὶ μοῦ λέει ὁ μπαρμπα-Ἀναστάσης. — Φάε. Καὶ μοῦχε τὸ χέρι του ἀπὸ πίσω κρυμένο. — Γιὰ νὰ δῶ, τοῦ λέω, πρῶτα, τί εἶνε; — Ὅχι, θὰ φᾶς χωρὶς νὰ δῆς. — Μὰ ξέρω ἴγῳ ἀδερφέ, τί πράγμα θὰ με ταίσης; — Ἐὰν τὸ φᾶς. Ἀνοίγω τὸ στόμα μου καὶ λέω. — Μεταλαβαίνει ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ, θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας. Χὰπ μία, καὶ τὸ χῶνω στὸ

Τὰ φρούδια σου, κυρία μου, τὰ καταμαδημένα,
μὲ ποῖα σιταρόλασπη τὰ ἔχεις κολλημένα;
Τὰ παχουλὰ χερᾶκια σου κάνουν γιὰ τιλιγάδι,
κι' αὐτὸ τὸ στοματάκι σου ὁμοιάζει σὺν πηγᾶδι.
Ἐχεις κορμὴ ἀγγελικὴ καὶ ὁμορφοφτειασμένο,
σὲ ποῦτο μαραγκοῦδικο τὸ χεῖρ πελεκημένο.
Γλυκὰ εἶνε τὰ λόγια σου, σὺν μακίντανὸς μὲ πράσα,
καὶ τί καμπούρικο κορμὴ πεῦ κάνει τόσα πᾶσα.
Αἱ περὰ ἔγινε τὸ κακὸ. Ἡ γεροντοκόρη ἀγρίεψε σὺν πετεινὸς,
τὰ μάτια της εὐγάζαν φωτιαῖς, ἔτρεψε σὺν τὸ ξεπαγιασμένο σκύλο.

Χειρότερο πράγμα δὲν ὑπάρχει, παρὰ ν' ἀκούη κάνεις, ὅταν ἀνοίγουν καυγὰ ἢ γυναῖκες νὰ ὑβρίζονται. Ἡ πιὸ χμαλίκη γλῶσσα, εἶνε μπρὸς τὴ δική τους ἢ εὐγενέστερη. Καὶ πιάνονται συνήθως γιὰ τὸ τίποτις. Πότε, γιὰτὶ ἔρριξε ἢ μιὰ μπροστὰ στὸ πεζοδρόμιο τῆς ἀλληνῆς τὰ φρούκια, πότε γιὰτὶ φεβέριζε τὸ μικρὸ της, καὶ πότε, γιὰτὶ στὴν ἐκκλησιὰ ἀνασπάστηκε πρῶτη τὸ εἰκονοστάσιο, ἐνῶ ἦτανε τῆς ἄλλης ἀρχὰ, χειρότεροι δὲ ἦνε ἢ καυγάδες τῶν κυριτσῶν, γιὰτὶ ὅσα ξέρει τὸ ἓνα τοῦ ἄλλου κρυφὰ, τὰ βγάζουν ὅλα στὰ φῶρα.

Ἡ γεροντοκόρη δὲν ὑπόφερε πλέο, καὶ ἐρρίχτηκε νὰ βγάῃ τὰ μάτια τῆς Φιφίτσας, ἐνῶ ἢ ἄλλαις τὴ γροθοκοποῦσαν, ἔπεσαν ὅλαις κάτω καὶ γινῆκαν ἓνα κουβάρι, πῆγαν νὰ τῆς χωρίσω καὶ μπερδεύτικα κ' ἐγὼ μαζὺ τους καὶ ἔφαγα, κατὰ λά-

στόμα μου. Μασῶ, ξερογλείφομαι, καὶ τοῦ λέω, — Βρὲ ἀδερφέ, σὺν καλὸ μοῦ φάνηκε, δὲν μοῦ δίνεις κι' ἄλλο; — Ἄ δὲν ἔχει ἄλλο. — Μὰ ἐγὼ θέλω τόρα. — Μὰ ἐγὼ πάλι ποῦ δὲν θέλω τόρα. — Καλὸ, καὶ τί ἦτανε αὐτὸ ποῦ μοῦ δώκες κι' ἔφαγα. — Χαθιάρι μαῦρο. — Μαῦρο χαθιάρι! Χριστὲ καὶ Παναῖα μου. Νὰ, ἓνα φράγκο τῶχο, καὶ δὲς μου ὅλο τὸ βραδέλι. Τῆλλα μοῦ τὰ χρωστᾶς. Μὰ δὲν εἶνε, κύριοι, αὐτὸ τὸ νέο μαῦρο χαθιάρι τῶν Κουζιδῶν πράγμα, εἶνε ἄλλο πρᾶγμα.

Φύγε φάντασμα τοῦ Δελφινάρη. Μοῦχο βοήθεια

Στρίγκλα

στρίγκλα, θηρίο, κκουρῆ, ἐσὲνα λέω τὴ πλατομύττα, τὴν ἐπιστρατία τοῦ Γουδι. Βρὲ θηρίο ἀνήμερο, γιὰτὶ πνίγεις τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ καρδί πιάνοντας αὐτούς. Θηρίο, θηρίο, θηρίο. Ἀκουστὲ το, ρωμνὺ καὶ φρίζετε.

Μασὲ πριγονν στὸ Γουδι τοῦ βλογιασμένους.

Σήμερος, κύριε πρωτοπούργε πῆρα τὸ μπόλι τοῦ Παπαδάκη, καὶ δὲν ἔχω φόβο, αὐριο δὲ θα πᾶω νὰ ἐπισκερῶ τὴν καρμανιόλα τοῦ Γουδι καὶ θὰ σοῦ περιδιαγράψω τὰ καθέκαστα. Οἱ βλογιασμένοι μὲ περιμένουν σὺν Μεσίχ, καὶ θὰ πᾶω, σὲ κἀνέναν ἄλλο δὲν ἐννοοῦν νὰ ποῦν τὰ πρᾶπονά τους.

θος, ὄχι ὀλίγαις ὄτες ἀκούστηκε ἢ φωνὴ τοῦ ξένου κραιπεῦ.
— Πῶ, πῶ, ἔρχονται ἢ κωνάδες σας.
Τόρα εἶνε ποῦ θὰ γίνῃ τὸ κικὸ, ποῦ θὰ σᾶς ἴπῳ μεθαύριο.

Γυναίκοκαυγᾶς.